

[Veistrup.]

sig om Sager af større politisk eller økonomisk Rækkevidde, og ingen er i Stand til at vise Vej frem.

Det ligger da nær at spørge, hvordan det ser ud andre Steder, og her vil jeg gerne have Lov til at henlede Opmærksomheden paa, hvordan Forholdet er i England. England er jo Parlamentarismens Hjemland, og mange politiske Impulser har vi hentet derovrefra. I England har de ogsaa Tokammersystem, men Underhuset sidder i Virkeligheden inde baade med Magten og med Ansvaret. Det engelske Underhus er efter min Mening i Realiteten fuldkommen suverænt. Det er det ansvarlige engelske Ministerium, som er den ledende Kraft i Underhuset, men naar dette Ministerium er udgaaet af Underhusets Flertal, vil det med andre Ord sige, at Underhuset er suverænt. Det har ikke alene Nej-Retten, saa det kan hindre enhver Lov, som det ikke ønsker gennemført, men det kan praktisk taget gennemføre de Love, som det ønsker gennemført. Det engelske Overhus er en Skygge af Magt, siden man i 1911 gennemførte Loven om det suspensive Veto. Derfor er Talen om et engelsk Overhus i Virkeligheden en Parodi, det er i højeste Grad bogstavelig talt et *Underhus*. Overhuset kan overhovedet ikke modsætte sig finansielle Love, som Underhuset og Ministeriet ønsker, og det har alene et suspensivt Veto over for den almindelige Lovgivning. Og det er jo ikke saadan, at Underhuset er et Gammelmandsting. Tværtimod har man i England til det Underhus, der altsaa, som jeg siger, er suverænt, gennemført 21 Aars Valgretsalderen.

Og gaar man f. Eks. til Sverige, saa har man ogsaa der Tokammersystemet, og alle, som er fyldt 23 Aar og bor i Valgkredsen, har Valgret til Andet Kammer. Men det centrale i den svenske Forfatning er, at for saa vidt der indtræder Konflikt mellem de to Kamre og det er umuligt at opnaa Enighed mellem dem, etableres en saakaldt Fællesvotering, hvor begge Kamre vel stemmer hvert for sig, men faktisk virker som eet Kammer. Man er derfor altid sikker paa at naa et Resultat derigennem, at selv om Stemmerne skulde staa lige, foretages der en Lodtrækning mellem Ja- og Nej-Stemmerne. Man har været klar over, at der under alle Omstændigheder maatte være en Vej frem, den Dag der var Konflikt. Der er derigennem vist Vej frem i alle Tilfælde.

Men hvad viser den danske Forfatning, naar Modsætningerne tørner sammen? Intet andet end det tomme Rum. Og her begyn-

der det politiske Tovtrækkeri, som har skadet dansk politisk Anseelse og Parlamentarismen mere end noget andet. Naar man ser de separate Bevægelser skyde op, den ene efter den anden, og ser den Splittelse i dansk politisk Liv, som karakteriseres ved, at der i Folketinget snart er en halv Snes Partier og Grupper, kan der næppe være Tvivl om, at det er, fordi det nødvendige Grundlag for at føre en virkelig frisindet og folkelig Politik ikke er til Stede med den Forfatning, vi har i Øjeblikket. Politisk Kævl og Tovtrækkeri vil aldrig kunne virke til Samling og kan kun have Nedrakning og Mistænkeliggørelse af det politiske Arbejde til Følge.

Hertil kommer Utilfredsheden blandt de unge. Naar jeg taler om de unge, tænker jeg ikke paa den, jeg havde nær sagt, grønne Ungdom — ved den grønne Ungdom skal ikke forstaaes den konservative Ungdom —, men jeg tænker paa den Ungdom, som ikke har naaet Valgretsalderen. Det var i Virkeligheden en fritmodig urimelig Handling, man foretog i 1915, da man forholdt Borgere Stemmeret til Landstingsvalg i 10 Aar. Thi man maa erindre, at det var fuldmyndige Kvinder og Mænd, som i mange Tilfælde havde sat Foden under eget Bord, var selvstændige erhvervsdrivende, og som rent erhvervsmaessigt set hørte til de bedste Aldersklasser inden for vort Samfund. Der er vel ingen Klasse, som er mere værdiskabende end den mellem 25 og 40 Aar; men de Mennesker har man ingen Brug for, den Dag der skal stemmes til Landstinget.

Jeg ser i Landstinget og dets Opbygning en konservativ Garanti for de besiddende. Der er ingen Tvivl om, at den Opgave, man her har stillet Landstinget, har det løst paa en tilfredsstillende Maade. Lad os tage Forholdene praktisk. Folk paa 40 og opefter er i mange Tilfælde, ja, man kunde maaske sige i al Almindelighed, Folk, som i større eller mindre Grad har været i Stand til at konsolidere deres Eksistens. Tag som Modsætning hertil den, der staar for at skulle begynde, eller som i Løbet af de sidste 10 Aar har erhvervet Ejendom eller er gaaet ind i en anden Virksomhed. Enhver vil let kunne forstaa, hvem der her er den svage Part. Men hvorfor man saa netop har ment at ville sikre den stærke en ekstra Beskyttelse, er mig fuldkommen uforstaaeligt. Og at det praktisk former sig saaledes, havde vi for kort Tid siden et tydeligt Eksempel paa. Da man drøftede Konverteringen i Udvalget, mødte der en Flok unge, i hvert Fald overvejende unge, jydsk Bønder, som sagde til Udvalget: Maa vi faa den Lov